Reality Defenders

Andere boeken van Nils Daniëls:

Survivors of the Apocalypse

© Nils Daniëls 2026
Eerste druk 2026
www.nelis0.nl

Reality Defenders

Prelude

Met een koude windvlaag zette hij stap op de marmeren vloer. De hele kamer gaf een vlugge lichtflits, voordat de duistere muren die weer opslokten. Recht voor hem stond een poort die naar een grote gang leidde, waar beige-witte fakkels aan de muren het silhouet van een persoon in de verte lieten oplichtten.
Hij zuchtte uit opluchting, voordat hij eindelijk besloot een stap te zetten. Eindelijk was het zo ver. Zoals hij verwachtte, werden de toortsen gedimd met elke stap die hij zette in de galerij.
“Het was dwaas van je om hier te komen. Ik raad je aan om onmiddellijk te vertrekken,” riep de scherpe stem van het silhouet plotseling. In een oogwenk stond hij voor hem. Zijn doordringende, spierwitte ogen staarden hem dreigend aan. Een middelbare man, met maar net een beetje zwart haar over op zijn getinte hoofd. Er zat een mythische aura om hem heen. Niks wat hij nog niet eerder had gezien.
“Jij bent niet mijn vijand,” zei hij. “Maar als je me echter niet wilt laten passeren, geef je me geen andere keuze.”
De bewaker snoof alleen maar. “Je weet wat mijn taak is, nietwaar?”
“Klopt,” knikte hij neerbuigend. “Maar ik ben niet zo… meedogenloos as ze je lieten denken. Ik geef je de kans.”
Hij stak zijn hand uit naar de bewaker, willend om een deal te sluiten.
De bewaker gaf geen kik. Weer snoof hij alleen maar. Zoals verwacht.
Hij grinnikte, terwijl hij nonchalant een raam van de galerij uitkeek. Een zwarte hemel die eeuwig uitstrekte over de donkere eilanden. En zijn bestemming lag ook hier.
“Nou, meer kan ik je niet aanbieden. Neem een beslissing, monnik. Mijn geduld begint op te raken,” zei hij na een korte poos stilte.
“Mijn lot is lang geleden bepaald. En ik houd me eraan. Ik beweeg niet.”
Hij gaf een korte grinnik. “Goed dan. Dit is niks persoonlijks. Begrijp dat, oké?”
De bewaker deed verdedigend een stap naar achter.
De toortsen in de galerij vlogen uit en daarna weer aan in een wit vuur.
“Code wit is uitgeroepen, in dat geval,” zei de bewaker.

Hij keek alleen maar op naar de grote poort aan het einde van de galerij die openzwaaide, gepaard met een horde aan figuren die binnenkwamen.

1. Dromen Over...

“Volgende halte: Havenrode College, volgende halte: Havenrode College,” werd er gemompeld over de intercom van de bus. Nooit sprak dat ding duidelijk. Geen wonder dat zoveel mensen hun halte misten. Nick gelukkig niet. Binnen tien seconden stopte de bus in de speciale inham voor de bushalte, die direct voor de school lag. Het Havenrode college.
Het was een relatief oud gebouw. Op het eerste gezicht leek het wel alsof het ieder moment kon instortten, zelfs. Maar zoals alles in Havenrode was de binnenkant enorm gemoderniseerd. Zonder na te denken liep Nick door de ijzeren poort heen, waar de oude directeur hun welkom stond te heten. Nou ja, zo noemden de docenten het op school. Het was meer gewoon een manier om de leerlingen in de gaten te houden. En waarschijnlijk om stiekem absentie te doen.
Eenmaal binnen werd je meteen verdoofd door het geluid van alle leerlingen, docenten en conciërges die allemaal druk bezig waren de dag te beginnen.
Nog tien minuten tot de les begon. Zoals gewoonlijk ging Nick naar de cafetaria om de tijd te laten overwaaien tot de les begon. Maar aan de tafel die hij normaal gesproken pakte, de stoffige, oude tafel in de hoek, zat al iemand. Een blond meisje met haar armen uitgestrekt over de tafel, terwijl haar hoofd op het houten blad rustte.
Nick grijnsde, terwijl hij richting het meisje sloop, en...
“Goeiemorgen!” riep hij in haar oor. Dat liet haar wakker schrikken, en bijna met haar hoofd tegen die van Nick aan stoten.
“Whaa—Nick?!” riep ze verschrokken. Toen ze Nick lachend tegenover haar zag gaan zitten, tikte ze hem zo hard mogelijk op zijn hand. “Moet dat... vandaag?”
“Vandaag? Faith, dit doe je veel te vaak,” antwoordde Nick, wrijvend over de nieuwe blauwe plek op zijn hand.
Faith bleef Nick aanstaren met haar diepblauwe ogen, en legde haar hoofd terug op de tafel. “Gisteren niet. Gisteren had ik geslapen, weet je nog?” mompelde ze.

Nick zuchtte, en schudde zijn hoofd. “Jij moet echt eerder naar bed gaan, weet je?”
Faith gromde alleen een beetje, en wilde bijna haar ogen opnieuw sluiten. Helaas voor haar ging de bel.
“Kom op. Nog vier dagen. Dan kan je uitslapen,” stelde Nick haar gerust terwijl hij haar uit haar stoel sleepte.
“Godzijdank, ja…”

Net op tijd wisten ze hun klas binnen te komen. Het gebruikelijke zicht van alle mensen waar ze dagelijks mee zaten opgescheept. Het kliekje slijmballen voren in, opgesplitst door één complete tegenstelling van ze allemaal, namelijk de jongen die nooit deed opletten.
Dan had je tegen het raam aan de fashionista-meiden, die nog steeds hun haren aan het kammen waren of hun lippenstift zaten te bijwerken. Helaas konden ze zich niet focussen vanwege de aparte vent naast ze, die een volledige bol mozzarella naar binnen was aan het werken.
Tenslotte, op de laatste rij zaten Nick en Faith, recht achter de meiden, waardoor Nick constant in een frambozen geurwolk zat, en naast hen zat nog een meisje. Zij zat altijd met haar neus in de boeken, maar was geen slijmbal zoals de nerds voren in de klas.
Deze lineup had Nicks klas al twee jaar lang. Hij kende niemand echt buiten Faith, en praatte alleen met de anderen voor schoolopdrachten, maar dat vond hij prima. Faith, daarentegen, had schijnbaar genoeg contacten buiten hun klas. Vaak genoeg zag Nick haar pauze houden met weer een nieuwe groep. Toch keerde ze bijna altijd wel weer terug naar hun tafel in de hoek.

De dag ging voorbij in een waas. Nick hield Faith wakker door haar te knijpen om de zoveel tijd, wiskunde begreep niemand iets van, de parfum en lipgloss van de meiden werd afgepakt, en een van de slijmballen kreeg weer ruzie met de jongen tussen hen in.
“Nou, Faith, tot morgen. Probeer te slapen, oké?” zei Nick vlak voordat hij de bus instapte. Faith geeuwde knikkend, en ging zitten op het bankje voor de bushalte.

“Tot morguh…”
Zodra hij thuiskwam, duwde Nick de deur van zijn kamer dicht, zette zijn tas naast zijn bureau en liet zich op zijn bed vallen.
“Ik kan nog wel even iets gamen, toch?” mompelde hij. Met een diepe zucht trok hij zichzelf overeind. Nick drukte op de knop van zijn gameconsole, de tv sprong aan, en hij zakte in zijn bureaustoel terwijl het opstartscherm verscheen.
Voor hij het wist was het alweer elf uur ’s avonds, en haastte hij zich naar bed.
Buiten was alles stil en donker. Alleen het zachte getsjirp van de krekels en een enkele auto die langsreed. Zoals altijd in Havenrode, een stadje op de Duits-Nederlandse grens. Op het eerste gezicht was het gewoon weer een andere stad, maar het had een lange geschiedenis met kolenmijnen die met name in het stadsdeel waar Nick woonde enorm bekend was.

“Ah… mijn hoofd… Wat heb ik gedaan?” met kloppende koppijn en fel licht wat zijn ogen binnendrongen werd Nick wakker. Eerst lukte het niet eens om zijn ogen open te doen, zo fel was alles om hem heen. Zodra zijn ogen gewend waren, stond hij voorzichtig op. Dit was niet meer zijn slaapkamer…
Nu was hij in een witte ruimte, de muren gemaakt van gloeiende, witte bakstenen. De vloer was van identiek wit zand, en het leek langzaam weg te waaien, al was er geen wind te voelen.
“Ah, ik zat al op je te wachten, Nick! Het werd eens tijd dat je kwam opdagen, vind je niet?” zei een schorre, maar vriendelijke stem plotseling.
Nick keek om, en zag een donkere, houten stoel recht voor hem staan. Op de stoel zat een grote man. Nu Nick goed keek, de stoel was eigenlijk gigantisch vergeleken met hem zelf. De man was sterk gebouwd, en had een gezicht wat wel op steen leek, en tegelijkertijd heel vriendelijk, net als zijn stem. Hij had een korte, zwarte baard, en nog een klein beetje haar op zijn hoofd. Hij had ook vuurrode ogen… er leek zelfs wel een rode gloed van hem af te komen.

“Ooh, je ziet er *heel* verbaasd uit, jongen. Hier, ga zitten,” zei de man. Hij wuifde zijn hand, en een tweede houten stoel verscheen, op Nicks maat en hoog genoeg zodat ze oogcontact konden maken.
Voorzichtig besloot Nick te gaan zitten. Voor een houten stoel zat die heel comfortabel.
“Hm… Waar begin ik… Oh ja, natuurlijk! Sorry, ik had me nog niet aangesteld… voorgesteld? Ah, boeien. Mijn naam is Indt. Ik sta bekend als een Reality Defender. Specifiek, de vuur-Defender.”
Indt gaf hem de tijd om iets te zeggen, maar Nick was te verbaasd om iets naar buiten te krijgen. “Eh…”
“Hahaha!” grinnikte Indt, “Geen zorgen, jongen. Ik snap dat het veel is. En geloof me, voor mij ook, hoor. Ik heb genoeg tijd gehad om een speech te verzinnen en het lukt me nog steeds niet. Maar goed. Wat je moet weten, is dat wij familie zijn. Op ’n manier. Hoe precies weet ik ook niet.”
“F-Familie?” mummelde Nick alleen maar.
“Ja, ‘tis n beetje raar, ik weet ‘t. Maar, ’t belangrijkste is dat jij ook mijn opvolger bent. Uh, hoe zat het… Als ik jou zou zien, dan was de grens tussen Realiteiten gebroken. Binnenkort zal je moeten vechten. Vechten tegen het grootste kwaad wat je je kan voorstellen. Oké?”
“Wh-huh-oké?!” mompelde Nick. “Wat bedoelt u?!”
“Als de grens is gebroken, is het einde van de wereld nabij. En alleen jij, als de nieuwe vuur-Reality Defender, kan het stoppen. Alsjeblieft, dit *moet* je doen!”
Indt sloeg met zijn vuist op de houten armleuning, en zag dat Nick zich bijna doodschrok.
“Sorry! Sorry, jongen. Ik probeer je niet bang te maken, maar ’n back-up is d’r niet meer echt. Ik zeg niet dat je de uit volkomen bent of zoiets, maar—oh ja! Dat was ‘t. Ik ben natuurlijk de vuur-Defender, en dat betekend dat er andere zijn. In totaal zijn er ze—vijf Reality Defenders. Met jullie krachten samen kunnen jullie dit kwaad aan. Dat geloof ik, jongen!”

Nick zuchtte. Dit moest een droom zijn, toch? Dit was gewoon hij die droomde over een reus in de hemel die hem een *main quest* opdroeg. Als hij wakker werd was er niks aan de hand.
“Sceptisch, hè? Ik snap je, jongen. ’t Is ook allemaal raar. Uhm... ik kan je niet echt overhalen met iets, weet je. Maar aan de andere kant, niet accepteren is ook niet echt een optie. Snel genoeg zal je nieuwe krachten ontwaken. Hopelijk op tijd voordat het Kwaad arriveert. Dan spreken we nog eens, goed? Nou dan, hoppa! Terug gaan slapen. Je hebt lange dagen voor de boeg, oké?”
En met die woorden begon de vreemde, witte wereld van Nicks droom te verdwijnen. Een fel licht welde aan totdat hij niks meer zag...

En toen viel hij op de harde, koude vloer van zijn slaapkamer. “Ah... eerst koppijn... nu... wat—wat was dat?” mompelde hij terwijl hij zichzelf ophees aan de bedrand. “Kwaad, hè. Nou, we gaan het zien, dan maar.”
Nick wilde net terug in bed gaan liggen toen hij op zijn wekker keek. Vijf uur ’s ochtends. Nog even en het werd licht buiten.
Waarom kwam er dan licht door de ramen?
Uit nieuwsgierigheid glipte Nick opnieuw uit bed, ontweek zijn bureaustoel en keek door het raam van zijn kamer. Een prachtige straal licht scheen in de lucht, met alle kleuren die je je maar kon voorstellen.
“Wow... Man, wat ’n rare nacht is ‘t,” mompelde hij. Nick nam een paar foto's van het tafereel, en ging weer in bed liggen. “Geweldig. Twee uur slaap, hè. Dit wordt geweldig morgen.”

Ja hoor. Twee uur later ging Nicks wekker, luid en irritant.
“Grr... dit is verschrikkelijk...” mompelde hij terwijl hij zichzelf forceerde op te staan en de wekker uit te schakelen. Half slapend ging hij door zijn ochtendroutine, en zonder na te denken zat hij plotseling in de bus op weg naar school.
Even reflecteerde Nick wat de afgelopen nacht was gebeurd. Een droom over een reus. Die hem kwam zeggen dat hij de wereld moest redden. En dat hij superkrachten zou krijgen.

“Wat in Gods naam…” hij wreef zichzelf in zijn ogen. Bijna miste hij de halte, en dat na zich zo goed te hebben gevoeld over het niet missen gistermorgen.
Sjokkend liep hij langs de directeur, de ingang… alles was luid, en pijnlijk. Uiteindelijk plofte hij neer bij de standaardtafel, en viel bijna weer in slaap. *Was het maar zo’n feest.*
“Goeiemorgen, Nicky! Kijk eens wie er heeft geslap—ooh, zeg me niet dat jij ’t hebt overgenomen!” riep een opgewekte stem. Zelfs haar stem was irritant nu.
“Nrghh… Faith… Niet nu…” mompelde Nick.
“HA, op je smoel!” riep Faith vol overwinning, terwijl ze Nick keihard voor zijn gevoel op zijn rug sloeg.
“Argh! Faith!” kermde Nick uit. “Dus ik neem aan dat jij *wel* hebt geslapen vannacht?”
“Reken maar van *yes*! Ik viel al heel vroeg in slaap, zelfs. Half één, wat vind je daarvan?”
“Wat?!” Nick keek stomverbaasd naar zijn vriendin. Zó laat, en nog zo opgewekt? “D’r is echt iets mis met jou, weet je?”
“Huh? Nick, wat is er gebeurd met je vannacht? Had je ’n nachtmerrie ofzo?”
“Niet echt. Meer, uh… een reus die me zei dat ik de wereld moest redden.”
Faith grinnikte, terwijl ze eindelijk ging zitten tegenover Nick. “En dan zeg je dat er iets mis is met *mij*? Ik dacht dat je uit reuzen en zo was gegroeid toen je twaalf was.”
Nick gromde geïrriteerd. “Faith… ’t is te vroeg hiervoor. Kom. We gaan naar onze klas.”
En net alsof hij het wist, ging de bel. Met z’n tweeën wurmden ze door de menigte van leerlingen heen naar de klas, waar ze gingen zitten op hun eigen plekken.
“Oh, Nick, had je die gekke komeet gezien gisternacht? Ik hoorde opeens ’n knal buiten en daarna vloog er een paarse ster door de lucht!” zei Faith.

“Serieus?” probeerde Nick met oprechte interesse te zeggen, over zijn vermoeidheid heen. “Ik heb alleen zo’n gekke kleurenstreep gezien.”
“Ooh, misschien de staart. Zeg me dat je ’n foto hebt! Kom op!”
Nick knikte, en ontgrendelde zijn telefoon om het te laten zien.
“Woow… Oh, man, dat is ’n coole *reference*. Je hebt echt talent voor fotografie, Nick!”
“Thanks…” mompelde Nick, terwijl de docent binnen kwam en de eerste les van de dag begon. Ach, het was geschiedenis maar, dat kwam goed van pas om bij te slapen.

Halverwege de les voelde Nick zich al een beetje minder vermoeid. Hij keek om zich heen en zag Faith een schrift voor een soort dik stripboek houden, terwijl ze deed alsof ze aantekeningen maakte. Verder zat de rest van de klas ook praktisch hun eigen ding te doen. Maar er miste iets, volgens Nick.
Op dat moment opende de deur van de klas zich en haastte er zich een meisje naar binnen.
“Sorry! Ik had me verslapen!” verontschuldigde ze naar de docent terwijl ze naast Faith ging zitten. Zij? Die te laat was? Dat was nieuw. Nog nooit in de twee jaar die ze al achter de rug hadden was dat gebeurd. Ach ja.
Na de les besloot Nick in de klas te blijven zitten terwijl Faith een broodje ging halen, en tot zijn verbazing was hij niet de enige. Sowieso de slijmballen, maar ook het meisje naast Faith was er nog. Net als Nick lag ze met haar hoofd op haar gekruiste armen te slapen, leek het wel. Het was vandaag een dag van verslapingen, hè? Zachtjes grinnikte Nick om zijn eigen opmerking, voordat zijn rust ruw werd verstoord door Faith.
“NICK! Wakker worden, we hebben gymles, je moet je gaan omkleden!” riep ze in zijn oor, waardoor Nick zo hard terugdeinsde dat hij direct opstond.
“Goed, goed! Man, nu ben ik wakker,” stelde Nick haar gerust. Faith was al omgekleed, zo te zien, en de klas was ook al leeggelopen. Behalve het meisje.

Wat raar. Nick pakte zijn tas, en zag Faith al naar de deuropening lopen, maar hij twijfelde nog even. Ach, maakte toch niks uit, Nick had niks te verliezen.
Voorzichtig liep hij naar het meisje, die nog steeds lag te slapen op haar armen. Hij gaf haar zachtjes een duw tegen haar schouder, en—
“Whuh?! Hoe laat is ‘t?” ze schrok wakker, en keek verschrikt om haar heen. Voor het eerst keek Nick eens goed naar haar. Ze was een kleiner en dunner meisje, nog kleiner zelfs dan Faith, met zandkleurig haar in een vlecht. Haar groene ogen stonden in contrast met haar lichtblauwe trui.
“Oh! Sorry, ik wilde je niet laten schrikken…” begon Nick. Het meisje keek hem aan, terwijl Faith ondertussen ook terug kwam gelopen.
“Wat? Nee, maakt niet uit… W-Wie zijn jullie?” zei ze voorzichtig terwijl ze Nick en Faith aandachtig aankeek.
“Ik ben Nick, en dit hier is Faith. We, uh, we hebben gym zo meteen, en ik kon je niet echt laten zitten hier, nadat je vanochtend al te laat was,” legde Nick uit. Het meisje knikte dankbaar, en stond op terwijl ze haar tas pakte.
“Nou, uh, dankjewel! Ik waardeer het. Mijn naam is Lucy, trouwens,” stelde ze zich voor.
“Aangenaam,” antwoordde Nick.
“Hé, kom op zeg. We komen zo nog steeds te laat!” zeurde Faith zich tussen de twee in. Helaas had ze wel gelijk.
Met z’n drieën verlieten ze het klaslokaal.
“Jij bent normaal gesproken nooit echt te laat, Lucy. Ik wil niet nieuwsgierig zijn, maar is d’r iets gebeurd?” vroeg Nick tijdens hun route naar de kleedlokalen.
“Oh, uh, dat klopt,” Lucy lachte een beetje zenuwachtig. “Nee, gewoon een rare nacht, zeg maar.”
“Jullie twee moeten echt eerder naar bed gaan. Te laat komen vindt de school niet leuk,” zei Faith, en ze wuifde haar vinger alsof ze een docent was. “Of had je ook zo’n rare droom zoals Nick, Lucy?”
Nick verslikte zich bijna. “Hé! Niet zo’n vragen stellen, Faith.”
“Hoezo? Ze *hoeft* ze toch niet te beantwoorden?” verdedigde Faith.

Lucy gaf opnieuw een zenuwachtig lachje. “Nou, je hebt ’t niet verkeerd, Faith. Hm, misschien had het iets met die komeet te maken ofzo.”
“Die was *gaaf*, vond je niet?!” zei Faith enthousiast, maar Lucy schudde haar hoofd.
Hm… een rare droom? Die met de komeet te maken had? Het zou toch niet? Nah, iedereen heeft wel eens vreemde dromen.
“Ik heb het persoonlijk niet gezien, maar wel een nieuwsbericht op de weg naar school,” vertelde ze. “Schijnbaar is die neergestort zelfs, ergens op een boerderij in Flevoland.”
“Flevoland? Dat is wel heel dichtbij voor een komeet. Normaal landen die toch in de woestijn in Amerika?” vroeg Nick zich hardop af.
“Haha, ja. Er is nog niet veel uitgesloten over de instorting, alleen dat het heel zeldzaam is.”
Uiteindelijk waren ze met zijn drieën aangekomen bij de kleedlokalen. Nog enkele minuten voor de les, net genoeg om snel om te kleden, dacht Nick.
“Wel, tot zo meteen dan. Faith, maak haar niet bang, hè?” zei Nick grappend. Hij hoorde nog net een geagiteerde “Hé!” voordat hij de deur achter zich sloot.

2. Als Een Lopend Vuurtje

“Goedemorgen, Lucy,” zei Nick terwijl hij een bekend meisje zijn bus in zag stappen. “Ik wist niet dat jij ook deze bus had.”
Nadat ze Nick had geschoten, ging Lucy naast hem zitten. Bijna viel ze over hem heen toen de bus begon te rijden. “Ahaha, ja, ik heb meestal deze bus. Maar normaal gesproken zit ik voren in. Daar is het rustig.”
“Ah, dat snap ik. Vreemd dat ik je nooit eerder heb herkend.”
Lucy haalde alleen haar schouders op, en pakte haar mobieltje, die nog openstond op een nieuwsbericht.
“Hé, je weet nog van die komeet van eergisteren, toch?” begon Lucy. Ze scrolde omhoog op het nieuwsbericht naar de foto.
Nick knikte. “Jazeker.” Op de foto was een grote krater te zien in wat leek op een boerderij. In het midden lag een groot stenen… ei? Zo leek het wel. Er zat een grote barst wat een gat creëerde in het midden. De onderzoeker die ernaast stond kon zo in de komeet gaan zitten. “Wat de…”
“Ja, dat dus. De onderzoekers hebben geen idee waar dit ding vandaan zou kunnen komen. Sommige mensen zeggen zelfs dat het een soort cocon zou zijn of zo,” vertelde Lucy, terwijl ze snel door de verschillende foto’s heenging.
Een cocon? Nick kreeg al kippenvel bij de gedachte. Ze hadden al genoeg problemen, en dan ook nog een alien erbij? In Nederland?! “Brr… ik hoop toch van niet.”
Lucy schudde instemmend. “Nee, ik ook niet hoor.”

“Ni-hick! Ik wil naar buiten. Het is veel te warm hier,” zeurde Faith zodra hun eerste paar lessen voorbij waren. Normaal gesproken wilde Nick liever blijven zitten of naar de cafetaria gaan, maar ze had gelijk. Het was belachelijk heet in het klaslokaal.
“Ja, goed plan. Man, oktober kent geen genade,” antwoordde Nick terwijl hij eens over zijn hoofd veegde met zijn mouw. Snel haastten de twee zich naar de buitenplaats van de school, waar de temperatuur plotseling zakte en een grauw herfstweer hun tegemoet stond.

Faith maakte een vreemd geluid terwijl ze d'r armen om haarzelf heen sloeg. "Wat de! Waarom is het hier zo koud?! Ze moeten echt die verwarming fixen in de klas, we zijn niet in Finland!" zeurde ze.
"'t Is nu al te laat om nog onze jassen te gaan pakken. Kom, we gaan gewoon in de cafetaria zitten. Liever te warm dan te koud," zei Nick bibberend.
Opnieuw haastten ze zich door de deuren heen naar de warme gangen van de school. Daar was het lekker. Niet te warm, niet te koud.
"Ik hoop echt dat we sneeuw krijgen met kerstmis," begon Faith. Zij was dus ook tevreden. "Dat is altijd zo mooi!"
"Begin me niet over kerst nu al, hè. We hebben nog steeds Halloween en sinterklaas van tevoren," antwoordde Nick. Net zoals altijd, begon ze veel te vroeg weer over kerst en nieuwjaar.
"Nou, kom op, Nick, niet zo'n spelbreker zijn. Kerst is de leukste—Yo! Lucy, kom hierheen!"
Nick maakte een sprongetje van schrik toen Faith haar stem plotseling verhief. Voor hun in de gang zat Lucy gehurkt bij haar kluisje een boek erin te stoppen. Zij leek, net als Nick, ook enorm te schrikken van Faiths plotselinge geroep, en kreeg direct een rood gezicht.
"Hoi, Lucy," zei Nick toen ze eenmaal bij haar stonden, zonder te schreeuwen. "Sorry voor Faith. Alweer."
Zoals gewoonlijk ondertussen, lachte Lucy een beetje ongemakkelijk toen ze opstond met een scheikundeboek in haar handen. "Maakt niet uit, hoor. Het is leuk haar zo enthousiast te zien. Alleen de aandacht is me niet nodig, haha."
"Kijk, jij snapt 't!" zei Faith, nog steeds opgewonden. "Kom bij ons zitten, we waren net op weg naar de cafetaria."
"O-Oké," mompelde Lucy alleen.

"Hé, dat boek, dat is toch scheikunde? We hebben toch geen..." vroeg Nick toen ze eindelijk aan hun gebruikelijke tafel zaten. Het voelde een beetje raar, de tafel die ze altijd hadden met z'n tweeën, nu delen met een derde persoon. Niet slecht, gewoon, anders.